

Vtipný
príbeh o
tom, že na dieťa
vlastne NIKDY
nie sme
pripravené

TATIANA BREZINSKÁ
ČUPERKOVÁ
ONA

Enin
PRESS

Nemusí prísť MUŽ, aby sa nám zmenil život. Stačí byť mamou a všetko je inak. Lepšie.

ISBN 978-80-8176-123-2

**TATIANA BREZINSKÁ
ČUPERKOVÁ**

Copyright: Tatiana Brezinská Čuperková

Venujem mojej dcére Sofii.

PROLÓG

V každej etape svojho života som sa snažila niečo dokázať. Sebe a najmä svojmu okoliu. Považovala som za dôležité dávať najavo, že som viac než schopná. Že moja práca je nenahraditeľná. Môj prístup neoceniteľný. Že dokážem zo seba vyžmýkať maximum.

Pre dobro seba a najmä svojho okolia.

Chcela som ukázať mojim rodičom a bratovi, že som výnimočná.

Pre svojho partnera som mienila byť nenahraditeľná.

Skvelá kuchárka, gazdiná, milenka. Žena, ktorú nezastaví žiadna nepohoda.

Ktorá vie čo chce.

Po celý ten čas som bola ako Don Quijote. Bojovala som s preludom.

Prispôbovala som sa požiadavkám a potrebám iných. Pretože som bola presvedčená, že keď budú spokojní, budú spokojní aj so mnou.

Ale veci tak nefungujú.

Tatiana Brezinská Čuperková

Na to som však potrebovala prekonať niekoľko prekážok.

A musel ma to naučiť niekto iný. Oveľa mladší ako ja.

1.

Nie je náhodou snom každej ženy stáť pred oltárom v nádherných bielych šatách po boku svojej životnej lásky? Usmoklená mama si ničí dokonalý mejkap. A hrdý tatko sa tvári, že je tak nad vecou, až je jasné, že nad vecou vôbec nie je.

V skutočnosti som si svojich rodičov nevedela v tejto situácii predstaviť. Aj keď som žmúrila oči tak silno, že ma boleli viečka.

Nie, mojich rodičov som tam nevidela. Teda aspoň nie takto.

Skôr ako seriózných. Ako vždy sa držia za ruky. A s nevyslovenou vetou na perách.

No konečne.

Viem, že súrodenci sa pri takejto príležitosti vždy nahodia do gala.

Kamošky využijú príležitosť otestovať novú farbu a frizúru od kaderníčky. Aj keď to často vypáli ako živelná pohroma.

Trémista farár popletie mená a svedkovia sa potia od nervozity.

Asi tak nejako by to celé malo fungovať.

Ale nie všetky sny z rannej puberty sa pretavia do skutočnosti. Najmä ak dátum narodenia v občianskom preukaze jasne ukazuje na blížiacu sa tridsiate piate narodeniny. A dlhotrvajúci vzťah sa stále neposunul o ďalší level.

Desať rokov. Presne toľko som bola frajerkou.

Bez snubného prstena.

Bez dátumu svadby.

Ale zato s hypotékou na krku. Miestami ťažila ako balvan. Nedala mi spať, a ani pokojne dýchať. No vyhlbená jama pre základy domu na päťárovom pozemku na okraji mesta jasne ukazovala jej realitu. Na pozemku za nekresťanských päťdesiatpäťtisíc eur. So susedovcami z každej svetovej strany. Zato bez šance kontaktu, keďže každý jeden si svoj pidipozemok obohnal vysokým panelovým múrom.

Dôvera vymizla. Otvorené dvere a domy bez plotov sa v mestách stávali minulosťou. Občas som si myslela, že sme mali radšej kúpiť pozemok na dedine.

Bol by lacnejší a väčší.

No radšej som mlčala. To ja som trvala na dome v meste.

Túžila som vysadnúť na môj mestský retro bicykel a urobiť nákup do prúteného košíka pripevneného na riadidlách.

Chcela som používať auto čo najmenej.

Dedina mala svoje výhody, ale aj bezpočet nevýhod.

Časom som sa tým prestala zaťažovať.

Ľudia žijú v podnájdoch, v sociálnych bytoch, v starých bytoch. Tlačia sa spolu na jednom mieste aj dve generácie. Nemala som právo fňukať. Pustili sme sa do budovania nášho sna.

Prijala som toto rozhodnutie ako konečné. A keď som tak urobila, konečne som sa upokojila.

Lenže tak ako sa niekam stratila dôvera medzi susedmi, stratila sa aj snaha mužov dať svojim polovičkám svoje priezvisko. Akoby z nich ubudlo alebo čo. Lebo žiť spolu nadivoko je teraz moderné.

Nie je! Mnoho žien na to pristúpi len zo strachu, že by prílišným nátlakom o svoj vzťah prišli.

Chceme mená svojich chlapov. Teda, ak práve ich priezviská nevyvolávajú pobavenie alebo pohoršenie. Ja by som bola Šťastná. Doslova. Tak by som sa volala. Lenka Šťastná. Oveľa radšej mám, keď mi hovoria Leny a bola by som fakt šťastná, keby som bola Šťastná.

Lebo aj rodidlá mi o chvíľu zhrdzavejú. No zásadne som nechcela priviesť dieťa na tento svet bez priezviska Šťastná. A nechcela som ani otehotnieť a tak sa vydávať. Po desiatich rokoch som potrebovala, aby si ma Šťastný zobral kvôli mne a nie kvôli

potomkovi v bruchu.

Aj keď na druhej strane, po desiatich rokoch by som sa s bruchom už asi nevydávala z dôvodu musím. Manželstvom by sme len spečatili to, čo sme dlhé roky spolu budovali.

Namiesto príprav na svadbu či materstvo pozorujem bagre a prapodivnú techniku, ktorá sa preháňa po našom pozemku. Rýchlosťou pripomínajúcou veľmi ležérnu chôdzu. Lebo však inak to ani nejde. Veď sa skúste rozbehnúť v trabante. Nie s ním, ale v ňom.

Nemysliteľné.

V ruke mám termohrnček s ešte horúcou kávou s mliekom, okolo krku najhrubší šál na svete a špička nosa mi mrzne. November je taký smutný mesiac. Tak uznajte, že s menom Šťastná by aj ten smutný november nebol až taký dramatický.

„Panička by sa už chcela sťahovať, že?“

To asi patrilo mne. Lebo žiadna iná osoba ženského pohlavia v okolí nebola a ten riedkozubý bagrista sa zubil na mňa. V duchu som sa usmiala. Zubil sa riedkozubý. To mi vyšlo.

„Ale hej, už aby to bolo.“

Nechcelo sa mi s ním veľmi diskutovať. Nemá rada zdvorilostné reči o počasí a rozhovory s ľuďmi, ktorí ma nepoznajú ani len povrchne. Bagrista bol však zhovorčivý typ. Vyňuchal príležitosť a chopil sa jej zubami nechtami.

Ďalšia slovná hračka so zubami mi prebehla hlavou.

„Panička, ale to ešte potrvá. To nie len tak. Všetko musí pekne sadnúť. Aby sa vám potom barák nerozsypal pri prvom silnejšom vetre.“

No padnutá na hlavu som. Čo si myslí, že sa nasťahujem do jamy a prikryjem sa páperovou duchnou?

„Hádam o rok,“ poviem zmierlivo. Lebo však načo vyvolávať konflikty tam, kde netreba. Sústrediť sa treba na iné. Napríklad na hádky s mojou pripečenou švagrinou.

Skutočnou švagrinou, nie nejakou budúcou. Pretože mám brata. A ten nemá mozog. Však načo by mu aj bol, keď rozmýšľa žaludom. Nie tým zo stromu...

Zobral si za manželku najväčšiu hlupaňu v okrese. Možno aj v kraji. A keby som chcela byť veľmi neprajná, tak aj v republike. Lebo ju nabúchal. Na piatom rande. Spomínala som už, že nemá mozog a myslí vtákom?

Mali nádhernú svadbu. Všetko bolo dokonalé. Nevesta mala pompézne biele šaty.

Pri obrade stáli plakané matky.

Otcovia sa tvárili, že sú nad vecou. Pochopiteľne neboli.

Čo im absolútne nevyšlo, bola falošná kapela. Kapela bola skutočná, len hrala falošne. A bola s'atá pod obraz boží ešte pred polncoou.

Ešte jeden zádrhel ich pompézna svadba mala. Nedopečené mäso a následne takmer vypuknutá epidémia salmonely.

Lebo zbúchať svadbu za mesiac nie je len tak. V júli. V najväčšej horúčave a s pokazenými mraziakmi. A ešte aj sobášiaci poplietol mená. Myslím si však, že to snúbencov trápilo najmenej, ani oni ich poriadne nevedeli.

Úprimne. Nebola som z tejto svadby nadšená. S bratom som si už dlhodobo nerozumela. S rodičmi som, žiaľ, udržiavala veľmi plytké kontakty. So švagrinou som si tiež nemala čo povedať. Mala úplne iné požiadavky na život ako ja.

Aj keď som s bratom nemala ukážkový súrodenecký vzťah, nikdy som mu nepriala nič zlé. A ona zlá bola. Nie prvoplánovo zákerná. Bola lenivá hnida.

Neskôr sa z nej vyklúla žena s veľmi svojským pohľadom na materstvo. Dieťa na prsníku a cigareta v papuli. Doslova. Lebo si ju dala zväčšiť. Vyzerala ako káčer. Môj brat to komentoval len jednou vetou: Trúba.

Áno, aj takto môže vyzerat' manželská láska. Táto sympatická trojčlenná rodinka býva v prenajatom dvojizbovom byte. Oficiálne preto, že šetria na vlastný. Ja si myslím, že si môj brat drží zadné vrátka. Keby zatrubil na ústup. Stačí, ak ho k budúcej bývalej zákonitej bude viazať len harant, nie aj hypotéka.

Ja so šťastným sme teda opačný prípad. Hypotéku splácame spoločne, aj spolu žijeme. Vo vlastnom jednoizbovom byte. Máme pred sebou vidinu spoločnej budúcnosti. Len sa rozchádzame v názore na svadbu.

Ja chcem krásnu, romantickú. V kostole, so

spevokolom a v retrošatách. S malými tortičkami namiesto menoviek a so sviečkami na stoloch. Šťastnému by stačil úrad. A namiesto obrúček kariky na kľúče. Lebo stavíme dom a treba šetriť. Máme veľmi rozdielne názory na sobáš. Aj na svadobný rozpočet. A nájsť akýkoľvek kompromis si vyžaduje veľmi veľa úsilia.

„Nebojte, panička. Aj skôr to bude,“ vytrhol ma z myšlienok šarmantný bagrista. „Platňu spravíme za pár dní, aj potiahneme múry. Keď sú peniaze, všetko sa dá. Aj dom postaviť za týždeň.“

„Veď hej. Len nech potom nespadne pod náporom troch snehových vločiek,“ parafrázovala som jeho obavy z vetra.

Zasmial sa. Takže pochopil, že je to vtip. Lebo ja som vtipná. A tie jeho zúbky sú náhodou rozkošné. Síce každý niekoľko milimetrov od seba, ale aspoň mu v nich neuviazne mak z koláča.

„Mám tu kávu. V termoske. Dáte si?“

Možno občas nie je zlé rozprávať sa s niekým cudzím.

„Tomu verte.“

Rezko vyskočil zo sedadla a narovnal sa predomnou v celej svojej výške stošesťdesiatich piatich centimetrov. Pozerali sme si do očí. Aké osviežujúce. Šťastný meral stodeväťdesiat centimetrov. Človek aby si bral šamrlík, keď ho chcel objasť.

„Aj si zapálím. Nevadí?“

Slušný bol. Tento hobbit.

„Sme vonku, robte, čo chcete. Navyše, sú to vaše pľúca.“

„Hovoríte ako moja žena,“ uškrnul sa. S láskou v hlase i očiach.

No prosím, aj tento Frodo sa podelil o priezvisko. Len ja nemám nič. Len spoločný list vlastníctva na pozemok.

Aby som to všetko uviedla na pravú mieru. Môj chlap je veľký pohodľák.

Pracovitý, spoločenský, zábavný.

Miestami panovačný a nechutne tvrdohlavý.

Keď chcel stavať dom a šetriť naň, takmer ma prinútil, aby som ešte aj toaletný papier prepierala a chystala na druhé použitie. Samozrejme, že to bol z jeho strany žart, ale v danej hádke nemiestny.

Táto jeho vlastnosť ma vytáčala do nepričetna. Ja som rada míňala. Nie obrovské sumy. Len také drobnosti. Radšej som minula päťdesiat eur za päť vecí ako za jednu. On dokázal zodrať topánky a až potom si kúpiť druhé. Lebo však aj tak nemôže nosiť dvojce topánok naraz. Logika nepustí.

Podľa mňa aj tieto argumenty boli vtipné. Lebo nič iné, ako zasmiať sa nad nimi neprichádzalo do úvahy. Ale keď ste s niekým desať rokov, takéto absurdity idú jedným uchom dnu a druhým von.

A Ivan Šťastný bol v zásade dobroprajný človek. Aspoň som ho ukecala, aby zamestnal na stavbe Slovákov. Lebo ho môžu oklamať rovnako ako Poliaci,

len ich potom prípadne skôr nájde.

A tak sa aspoň môžem porozprávať so sympatickým ženatým bagristom, ktorý práve trhal zubami fóliu od zabalenej bagety.

„Šetrite si to na horšie časy. Mám tu čerstvé chlebíky. Tamtá kvalita s éčkami vám vydrží ešte tri dni.“

Odbehla som k autu a vytiahla z neho veľkú uzatvárateľnú plastovú nádobu plnú chlebíkov. Lebo predvídam. Lebo viem, že budem hladná. A žváchať chlieb pred poltuctom hladných chlapov je ako stáť nahá pred pubertiakom.

Rozobrali by ma ako MacGyver bicykel. Manikúrovými nožničkami.

Zaraz sa ku mne zhýkli ďalší traja. Dobré sa nedolámali na lopatách, ktoré si nahádzali pod nohy.

Táto stavba bude zábavná. Len čo na to povie Šťastný?

2.

S Ivanom sme dorazili pred panelák takmer súbežne. On vystúpil so služobnej oktávie, v obleku šitom na mieru a s hĺbou papierov pod pazuchou. Buzitašku zvieral v druhej ruke.

Ja v pracovnom mundúre, s prázdnyim plechovým boxom i termoskou, som vystúpila z ošarpaného pick-upu, ktorý mal svoju životnú púť dožiť práve na stavbe. Jasné, som dievča do voza. O koči teraz nemohla byť ani reč.

Môj chlap ma objal okolo pliec. Ako najlepšieho priateľa. A dal mi pusku na čelo. Ako milujúci otec. No mne sa to páčilo. Tento prejav lásky som zbožňovala.

„Konečne je zajtra víkend. Dám si monterky a ponaučujem si kosti. Ako to tam dnes vyzeralo?“

„Ako pri kopaní masového hrobu.“

Lebo tak to je. Trnistá cesta vedie k dokonalosti.

Nastúpili sme do výťahu a pomaly sa viezli na ôsme poschodie. K malému bytu sme ako bonus dostali špicový výhľad. To bolo jediné pozitívum. V lete bolo v byte horúco na skapanie, v zime som si na hlavu dávala baranicu. Výkyvom teplôt malo pomôcť zateplenie, ktoré sme si ako vlastníci odsúhlasili. K jeho realizácii však dôjde v čase, keď ho my opustíme.

Bolo načas. Po toľkých rokoch sme naškrečovali celkom slušnú sumu. Výhodou bola aj dobre platená Ivanova práca. Vo svete IT to bolo možné.

Nevedela som sa dočkať, kedy náš byt opustíme. Bol nám už priveľmi tesný.

Ivanovi pribudli obleky a košele. Vedúce postavenie vo firme to vyžadovalo. Nikdy nebol chlap s vybraným vkusom, ale neinklinoval ani k štýlu hipsterov. Našťastie.

Ja som sa obliekala voľnejšie. Práca v cestovnej kancelárii nevyžadovala žiadnu uniformu. Len ochotu a snahu predať čo najviac. Aj keď odmenou bol priemerný plat. Majiteľ nás však motivoval odmenami za predané zájazdy. Snažila som sa byť preto ústretová. Vybaviť zákazníkom všetko, čo sa vybaviť dalo. Potom sa radi vracali.

Pre mňa to znamenalo prácu navyše. Ale aj peniaze.

Niekoľko týždňov som však bola mimo všetkého diania. Nepekne zlomenina nohy si vyžiadala dlhú maródku. A tú som si dokonale vychutnala. Konečne som prečítala všetky detektívky od Patricie Cornwellovej.

Vylúštila odložené krížovky. Pretriedila staré časopisy a skutočne nič, ale nič nerobila. Vylihovala som v posteli alebo na gauči. Pozrela som si všetky série Sexu v meste, všetky časti Vrážd v Midsomeri na internete a trikrát za sebou som si pustila Sherlocka Holmesa. Pretože Judd Law tam bol fakt sexi.

Maródka je super vec. Keďže som si nestihla vyčerpať dovolenku v lete, využívam ju teraz. A chodím ako bachar kontrolovať robotníkov na stavbu.

A navyše ma to baví. Keby som mala viac sily, búchala by som do zeme krompáčom aj ja. Pretože manuálna práca je oslobodzujúca. Ťžká, ale oslobodzujúca.

Kým si Ivan dal horúcu sprchu, ja som zohriala francúzske zemiaky. Zbožňoval ich. Dokázal zjesť tri porcie za sebou. Napráskal sa do umretia a potom odkvācol na gauči s fľaškou piva v ruke. A bolo po šarmantnom vedúcom pracovníkovi.

„Volal mi tvoj brat,“ zamrmlal s plnými ústami. A s patričnou dávkou opovrhnutia v hlase. Nezazlievala som mu to. Môj brat nebol žiadna výhra ani pre mňa, nie to ešte pre iného človeka.

„Potrebuje opatrovateľku?“

Nečakala som na odpoveď. Vedela som, aká bude.

„Presne.“

„Prečo nevolal mne?“

„Asi sa bál.“ Úškrn cez celú tvár maskoval pohárom. Zabával sa na tom. Pretože napriek evidentnej zlosti voči nemu, ho mal aj celkom rád.

„Lebo vie čo by som mu povedala.“

Klasika. Vynadala by som mu, že nie som k dispozícii vždy, keď si zmyslí. Lebo aj ja mám svoj život a plány. Aj keď som bezdetná.

Ale to pre Paľa neplatilo. Bez výčitiek svedomia mi zavesil na krk svojho rozmazaného a drzého fagana, ktorého by som najradšej preventívne prefackala ešte pred vchodovými dverami. Pravdou je, že mu dali takú výchovu, na akú reálne mali. Takže takmer nulový.

Môj brat, sukničkář a bohém. Peniaze míňal trikrát rýchlejšie ako ich zarábal a milenky striedal rýchlosťou, ktorú som nestíhala sledovať.

Moja švagriná mi k srdcu nijako neprirástla. Stále to bola lenivá mrcha, ktorej chýbala zodpovednosť. Mala peroxidové, takmer biele vlasy, záľubu vo vegánskej strave a nulový politický prehľad. Bez problémov by uverila, že našim prezidentom je stále Gustáv Husák a vojna v Juhoslávii bola len vo filmoch.

K životu viac nepotrebovala. Handry, kávičky, dovolenky. Povrchné reči. Žiadne povinnosti.

Paľo nebol úplny dement. Bol prirodzene inteligentý. Bystrý. Dokázal peniaze zarobiť. Ale ich aj nebezpečne rýchlo minúť. Požičiaval si a potom splácal. Pre mňa to bol život na kyslíkový dlh. Nechápala som ako môže takto fungovať.

Svoju ženu mal úprimne rád. Podľa mňa ju skutočne nemiloval. Ale rád ju mal určite. A keď ho vytočila, vrhol sa do náručia náhodnej ženskej.